

Sygn. akt V KO 16/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020r.,

w sprawie **R. I.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii  
kwestii dopuszczalności wznowienia z urzędu postępowania sądowego  
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 grudnia 2015r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 lutego 2015r., sygn. akt III K (...),

### **p o s t a n o w i ł:**

**stwierdzić niedopuszczalność wznowienia z urzędu wskazanego  
wyżej postępowania sądowego.**

### UZASADNIENIE

Stosownie do dyspozycji art. 542 § 4 k.p.k. wznowienie postępowania nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w § 3 tego przepisu, to jest z powodu bezwzględnych uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k., jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji.

Niniejsza sprawa zainicjowana została pismem R. I. zatytułowanym „wniosek o wznowienie postępowania”, uzupełnionym oświadczeniem z 11 lutego 2020 r. Według skazanego, to nie ujawnienie się nowych faktów lub dowodów ma doprowadzić do wzruszenia prawomocnego wyroku skazującego, ale ewidentne

naruszenie zasady *ne bis in idem*. Skoro wznowienie procesu z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., możliwe jest wyłącznie z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), informację skazanego należało potraktować jako sygnalizację o potrzebie podjęcia czynności z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, że kwestia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci naruszenia powagi rzeczy osądzonej była przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Dość powiedzieć, że obrońca w złożonej od wyroku Sądu odwoławczego kasacji na jej czoło wysunął zarzut, że R. I. prawomocnym wyrokiem sądu w H. z 11 stycznia 2007 r. został skazany na karę 9 lat pozbawienia wolności za nielegalny wwóz w dniu 28 listopada 2006 r. na terytorium Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, to jest za czyn tożsamy z przypisanym mu w procesie zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 30 grudnia 2015 r. Zarzut ten nie zyskał uznania w oczach Sądu Najwyższego, który w dniu 6 września 2017r. kasację obrońcy R. I. oddalił jako oczywiście bezzasadną, odstępując od sporządzenia pisemnego uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy, skoro zagadnienie stanu rzeczy osądzonej (*res iudicata*) było przedmiotem orzekania „w trybie kasacji”, co wykluczało w ogóle dopuszczalność ponownego analizowania w trybie wznowieniowym tego problemu, Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko wydać orzeczenie formalne stwierdzające brak warunków prawnych do rozpoznania kwestii wznowienia procesu *ex officio* (art. 542 § 4 k.p.k.).

Zapadłe rozstrzygnięcie, będące skutkiem kategorycznego brzmienia przepisu regulującego zaistniałą *in concreto* sytuację procesową nie wyłącza możliwości ubiegania się skazanego u podmiotów szczególnych (Prokuratura Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich) o wniesienie tzw. kasacji nadzwyczajnej w trybie określonym w art. 521 § 1 k.p.k.